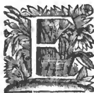

BREVIS INSTRUCTIO
circa librum cui titulus
LIBELLUS SUPPLEX
pro origine & antiquitate Ordinis Carmelitarum, variisque illius historiis,

à S. Congregatione Rituum iterato recognitis & approbatis, nec non Summorum Pontificum Bullis &c.

S. D. INNOCENTIO XI
exhibitus per Fr. Sebastianum à S. Paulo &c.

Etsi veritas odium pariat apud multos, apud matrem suam tamen, Ecclesiam dico Romanam, parere nil nisi amorem potest illustrantibus ipsam, è tenebris in lucem protractam. Utrumque veritatis partum ipsam illustrando sibi peperit P. Daniel Papebrochius, decessorum suorum exemplo laudabiliter atque indefesso studio Sanctorum gloriam cum veritate promovens, colligendo illustrandoque ipsorum Acta, tanta cum utilitate Religionis Catholicæ, ut ipsi in Hollandia acatholici Doctores ac Prædicantes fateantur, hactenus nullum prodiisse Opus, quod continuatam in Ecclesia Catholica ad nostra usque tempora sanctitatem, sacrarum Traditionum atque Rituum successionem, Doctrinæ per singula secula conformitatem, aliaque plura manifestius commonstret, quam *Acta Sanctorum*, à P. Joanne Bollando inchoata, communi bonorum plausu excepta, singulari Summorum Pontificum favore promota; adeò ut Alexander VII eorum Auctores, tum temporis Godefridum Henschenium & Danielem Papebrochium, è Belgio in Italiam evocaverit, ac bibliothecas tùm Vaticanam, tum reliquas omnes ipsis examinandas patere, dato ad hoc diplomate, voluerit.

Inde in Belgium reversi Patres, ingenti sacrarum notitiarum thesauro divites, cœptum Opus feliciter prosecuti sunt. Cum vero ad Vitam S. Bertholdi, primi Carmelitarum Prioris Generalis, ventum est; ne vel à proposito sibi veritatis studio recederent, vel indignationem PP. Carmelitarum incurrerent, tractando quæstionem de origine Ordinis; ab hac abstinendum sibi, salva veritate & amicitia prædictorum Patrum, putaverunt, Acta S. Bertholdi tantum illustrasse contenti, nulla penitus de antiquitate Ordinis facta mentione. Patet hoc legenti ejus Vitam, impressam Tom. 3 Martii pag. 791. Utinam prudens hoc atque innocens de antiquitate Ordinis silentium (quid enim silentio innocentius prudentiusque, ubi loqui quod sentis, prævides displiciturum

offenſurumque ?) omnibus æquè ac plurimis è PP. Carmelitis probatum fuiſſet! Uni præcipuè P. Franciſco Bonæſpei diſplicuit, qui proinde arrepto calamo librum compoſuit ſub hoc titulo, *Hiſtorico-Theologicum Carmeli Armamentarium*; ubi per triginta & amplius paginas, contra PP. Henſchenii & Papebrochii nominatim agens, ipſorum ſilentium, quod dixi, acriter perſtringit, ejuſque rationem publicè reddi prolixè expoſcit. Neque hæc mihi ita aſſerenti credi velim: Armamentarium ipſum pro me, quæ aſſerui probabit.

Ita per ſcriptum publicum provocati Patres prædicti, & ſua, & Operis ſui intereſſe putaverunt, publico ſimiliter ſcripto ſatisfieri provocanti: adeoque Tom. 1 Aprilis à pag. 769, ad Vitam S. Alberti rationes ſilentii ſui exponunt. Verùm prius quàm rationes iſtæ typis ederentur, ſubodorati PP. Carmelitæ illas exſpectatione ſua ſolidiores eſſe; provocationis ſuæ conſilium damnarunt, omnemque continuò moverunt lapidem, tum per ſe, tum per ipſum Societatis Jeſu Præpoſitum Generalem, ut earum editionem impedirent; obtinueruntque re ipſa illum in finem epiſtolam à dicto Generali P. Oliva, quam & impreſſerunt *Libello* ſuo *ſupplice* de quo agimus pag. 10. Sed uti nunc in hoc *Libello*, ita tunc apud P. Olivam callidè tacuerunt de Armamentario & expoſtulatione, publicæ luci à ſe datis; quæ cum P. Generalis ex ſuorum informatione poſtea cognovit, ægrè ferre non potuit, reſponſionem paratam publice poſtulanti reddi. Porrò quæcumque in prædicto *Libello ſupplice*, pro pace conſervendâ à PP. Carmelitis geſta, ſpecioſè dicuntur, poſt violatam ex parte illorum pacem per editionem Armamentarii geſta eſſe, obſervandum ſtudioſè eſt. Iterum dico, ſtudioſè obſervandum eſſe, Armamentarium Carmelitanum P. Franciſci Bonæſpei, publicè provocantis atq; obteſtantis P. Papebrochium, ut ſuam de antiquitate Carmelitani Ordinis ſententiam ferret, multo prius fuiſſe editum quam ipſe illius mentionem vel verbo fecerit. Patebit id utriuſque ſcripta inſpicienti. Atque hoc modo abundè refutatum eſt quidquid in *Libello ſupplice* ejuſque Synopſi, objicitur non rectè P. Papebrochio, quaſi primum ipſe offenſionis poſuerit lapidem.

Circa reliquum porrò *Libellum*, etſi nihil quidquam contineat, quod non pridem aut refutatum, aut gratis aſſeri monſtratum, aut ſcriptis ſuppoſititiis atque apocryphis niti oſtenſum ſit, notanda nihilominus nonnulla veniunt. Ac primò quidem, quod variis locis reus agatur Papebrochius læſæ Majeſtatis Pontinciæ, propterea quod Bullis aliquibus minorem, quam par ſit, reverentiam deferat: ſcilicet iis Bullis, quas pridem Tom. 1 Aprilis pag. 791. à num. 101, demonſtravit apocryphas eſſe, nec ab ullo unquam Pontifice datas: quaſi verò Eccleſiæ ſanctitas auctoritaſque ſine figmentis ſalva eſſe non poſſit.

Noto item, quod à num. 23 auctoritate Pontificia canonizatam antiquitatem ſuam velit *Libelli* auctor: ſed vereor ne eadem auctoritate antiquiorem faciat Ordinem, quam ipſe velit, ac nomen Fundatoris ab Elia ad Enochum transferre cogatur. Nam numero ſuo 25 ex Julii II Bulla, qua priores omnes confirmari ait, hæc ipſa verba pro ſe adfert, ſcilicet, Carmelitas *Sanctorum Prophetarum Eliæ, Eliſei, & Enoch . . . ſucceſſionem hereditariam tenere*. Ex quibus ſi quid pro antiquitate ac veri nominis Inſtitutore probatur, non ſolùm probatur Eliam atque Eliſeum (ut volunt Carmelitæ) ſed Enochum quoque (quod tamen nolunt illi) & quidem primarium, utpotè tempore priorem, veros Ordinis Carmelitani Inſtitutores eſſe.

Tertium noto, nimis indulgenter præſumere Auctorem *Libelli*, ad evincendam antiquitatem prætenſam ſatis eſſe, quod illius mentio fiat in Officiis Eccleſiaſticis, per ſacram Congregationem Rituum aut permiſſis aut approbatis. Fateor, ex ejuſmodi approbatione hiſtoriis auctoritatem accedere, neque ullus id negaverit Catholicus: at verò accedere talem, ut falſum ſubeſſe non poſſit hiſtoriis, ſub approbatione tali legi permiſſis, aut ut viri eruditi prohibeantur circa illas diſputare, ab iiſque ratione bona nixi diſſentire, ne ipſa quidem ſacra Congregatio prætendit. Patitur

titur enim de facto quæstionem agitari de S. Dionysio Parisiensium Patrono, an scilicet idem sit (quod Breviarium Romanum manifestè asserit ad diem 9 Octobris) cum Areopagita, an verò diversus: item, an a S. Clemente seculo primo missus sit in Galliám, an tempore Decii seculo tertio. Patitur similiter de historia S. Marthæ ad 29 Julii relata disputari. Patitur denique (ut plura missa faciam) contra adventum sancti Jacobi in Hispaniam, ad 25 Julii à se assertum, rationibus pugnari. Patitur, inquam, Ecclesia de historiis illis dubitari disputarique, tametsi in Breviario Romano legantur, atque inde non unius tantum Religiosi Ordinis, sed quasi totius Ecclesię traditio fieri videantur; neque injuriosum sibi putat, si quis oppositam assertioni suæ in historiis Breviarii sententiam teneat. Quomodò igitur Ecclesia non patietur similiter quæstioné institui de historiis, in privato alicujus Ordinis in Breviario contentis, aut ex speciali S. Congregationis favore recitari permissis? Quomodò item injurius censeri possit cuipiam Ordini, qui ab illius Breviario ac traditione particulari, nixus ratione bona, & auctoritate Historicorum alicujus notæ pænè omnium, recedat? Sed neque ipsi PP. Carmelitæ præcipui in hoc consentiunt Auctori *Libelli supplicis*: siquidem ea super re apud S. Congregationem mota difficultate ab Illustrissimo ac Reverendissimo Domino Auberto vanden Eeden Antverpiensium Episcopo, responderunt PP. Carmelitæ Romani utriusque Ordinis, & quidem ipsi Reverendissimi Generales; *Nihil se auctoritatis prætendere Officiis suis inesse, præ aliis continentibus historias antiquas, de quibus exacta certaque haberi modo notitia non potest*; ut videre est tom. 2 Maji pag. 716 à num. 29. Sed neque parem inesse auctoritatem Officiis Regularium privatis, circa historias antiquas recentissimè compositis, & à S. Congregatione purè permissis, atque inest Officiis Ecclesiæ universalibus, ab omni memoria legi solitis, & speciali approbatione confirmatis, ex dictis suprà manifestum est.

Quartum denique noto, in *Libello supplice* num. 53 undequaque congeri auctoritates Scriptorum, partim antiquiorum partim recentiorum duodecimo seculo. Et antiquiores quidem non nisi duo vel tres citantur, iidemque fidei aut suspectæ aut omninò nullius esse convincuntur, tom. 1 Aprilis pag. 760 à num. 50. Recentiores verò, præsertim cum pleriq; hujus aut præcedentis seculi sint, neque ex professo ac studio proprio, sed unius ferè Abulensis fide antiquitatem prætensam obiter attingant, parum morari debent ex coævis auctoribus studio singulari illam examinantes, & appensis diligenter in utramque partem rationibus tandem maturè sententiam suam proferentes. Sed neque obtinent auctoritates pleræque id quod prætenditur, neque evincunt quidquam ampliùs quam P. Papebrochius ultrò concedit. Vide enim sis *Libellum* à num. 69, ubi auctoritates Cornelii à Lapide, Francisci Suarez, aliorumque afferuntur; comperies Auctores præcipuos passim uti particulis similitudinis, dicendo, Eliam *tamquam* Patronum atque Institutorem esse Carmelitarum Carmelitas *quasi* posteros Eliæ esse; item *quasi* hereditariam successionem in Montę Carmelo tenere. Nihil autem horum negat P. Papebrochius: quin imò docet: quomodò PP. Carmelitæ Prophetam Eliam appellare possint *Ducem, Patrem, Auctorem*, & (si ita volunt) *Institutorem suum*; hoc nimirum sensu, quod per revelationem Prophetæ & jussu ejusdem (quod hactenus ferè ignotum, S. Bertholdo primo Priori accidisse, ex contemporaneo Scriptore, tunc Carmelum invisente, ostenditur) Ordo Carmelitanus initium sumpserit; quemadmodum Ordo Servorum S. Mariæ, ob similem revelationem, illam nuncupat *Fundatricem suam*. Concedit igitur isthæc ultrò Papebrochius, & eatenus optimè meretur de Ordine Carmelitano, quod solidum ipsius principium assignet retinendi adeò amatum, Eliæ ut Institutoris, titulum: unum interea deprecans, ut ne rem incredibilem, & Acta Sanctorum scribenti maximè importunam, cogatur admittere; Videlicet, Ordinem religiosum à Christo nato duo-

decim ferè seculis extitisse, & toto illo tempore nulli cuipiam Scriptorum distincte innotuisse; eumdem continuatam sine interruptione, à temporibus Eliæ ad duodecimum usque Christi seculum, successionem tenere; & id auctoribus aut domesticis traditionibus, utrisque seculo duodecimo multò junioribus, credi debere. Inde enim fieret, ut pariter cogeretur Papebrochius in Actis Sanctorum adscribere eidem Ordini, quotquot ferè Palæstina aliæque regiones vicinæ incolas habuere sanctos, puta SS. Hilariones, Serapiones, Spiridiones; Item SS. Basilios, Gregorios Nazianzenos, Cyrillos Alexandrinos; sed & Joannem Baptistam, & ipsam, si Superis placet, Beatiss. V. Mariam. Hi enim omnes præter innumeros alios, nominatim à PP. Carmelitis inter suos annumerantur, nonnullique etiam variis in locis habitu Ordinis donantur. Porrò Papebrochium, sensu prædicto, concedere Eliam PP. Carmelitis; patet tum alibi, tum ex tom.2 Maji pag.710 num.9. Quousque autem se extendat ipsius impugnatio, melius intelligi non potest, quam ex verbis impugnantis, quibus ibidem pag.713 num. 18 ita loquitur: *Denique aliud nihil concludam, quam prætensas Carmelitani Ordinis antiquitates ejusmodi esse, ut de iis possit non imprudenter dubitari; atque ipsos dubitantes nullam facere injuriam Ordini, sive cum de illis agere subterfugiunt majoris boni respectu; sive cum loqui coacti, tandem ingenuè confitentur, quid sentiant: quorum primum in Martio, secundum fecimus in Aprili.*

Denique sine annotatione prætermittere nequeo, quod Auctor *Libelli*, in ipso supplicationis exordio, non minus asseveranter de P. Papebrochio, & quidem primo loco, quam deinde de Patribus sui Ordinis pronuntiet, interdictum tam illi quam istis à Sanctitate sua ulteriori circa rem controversam scriptione: quod de suis quidem certò scire potuit, de illo nimis temere, ne dicam injuriosè, affirmavit. Demus tamen ita esse: profectò si istiusmodi interdictum respectu P. Papebrochii re ipsa factum fuisset, non potuisset severius sibi ipse imperasse silentium, quam tenuit hactenus; & constanter deinceps tenere animum obfirmavit, nihil importunis quibusvis adversæ partis libellis, ad respondendum identidem provocantibus, à proposito dimovendus; utpotè existimans, hactenus allata à se argumenta, ad elucidandam quæstionis propositæ veritatem, satis esse veritatis amantibus; nulla satis unquam fore aliter affectis. Utinam eadem mens PP. Carmelitis etiam post interdictum fuisset, nullumque scriptum eorum seu proprio seu alieno nomine monstrari posset! Utinam & modo foret!

